

mindelighed. Da imidlertid Affattelsen af denne Paragraf netop er saaledes, at Understøttelsen kun kan gives under anbefalende Omstændigheder, har man ikke kunnet dese Udvalgets Betænkelse, men har derimod anset det rettest at have en udtryffeligt Udtaalelse om, at de deri omhandlede Understøttelser kunne gives for en vis kortere Tid, forsaavidt der ikke findes Grund til at give dem som vedvarende. Det skal tilføjes, at ogsaa den nu gjældende Lov er bleven anvendt paa denne Maade.

Til § 6.

Til Lovforslagets § 6 Nr. 5 havde det i 1869—70 nedsatte Udvalg stillet et Endringsforslag, hvorefter den tilstaaede Pension eller Understøttelse skulde ophøre, naar Vedkommende ved Dom var funden skyldig i en i den offentlige Mening vanerende Handling; en hertil svarende Tilføjeelse er foretaget i nærværende Forslag.

2det Kapitel.

Invaliddforsørgelse.

Som et klart og bestemt fastholdt Princip, der allerede er antydet i den legale Benaevnelse, har Loven paalagt Staten en Forsørg for Invaliderne (saa vel som ogsaa for deres og de Faldnes Efterladte), grundet paa, at den ved Krigstjeneste paadragne Legemsbeskadigelse eller anden Svagthed har tilintetgjort eller væsentlig forringet den Vedkommendes Gøne til tilstrækkeligt at sørge for sig selv og sin Familie, men tillige betinget af, at hans økonomiske Stilling ikke gjør en saadan Forsørg overflødig. Det saaledes i Loven fastslaaede Princip er yderligere udviklet i den Bestemmelse, at den ene og i de allerfleste Tilfælde aldeles overveiende Del af Invaliddforsørgelsen (Lovens § 12 b) uden noget Hensyn til den Paagjældendes Tjenestetid og Tjenestegrad fastsættes i Forhold til den Betydning, hans Legemsbeskadigelse eller Svagthed har som Afbræk i hans Gøne til at sørge for sig selv og sin Familie. At Loven herved først og fremmest tager Hensyn til selve Legemsbeskadigelsens eller Svagthedens Bestaafenhed i og for sig, hvilket har faaet sit Udtryk i den i Lovens § 12 paa dette Grundlag fastsatte Tredeling af Invaliderne, er en Selvfølge; men Forsørgelsens Princip vilde være brudt, hvis Loven ikke samtidig havde fastsat et Spillerum for Valget af de paagjældende Forsørgelsesbeløb i hver Invaliditetsafdeling og bestemt (§ 14), at dette Valg indenfor de givne Grændser skal bero ikke blot paa den Forskjellighed, som indenfor den samme Invaliditetsafdeling kan findes med Hensyn til Bestaadigelsens Indflydelse paa Arbeidsdygtighed og Erhvervsverne, men ogsaa paa Vedkommendes Nidkærhed og Duellighed i Tjenesten,

hans Familieforhold og mer eller mindre trængende Stilling, samt derhos bestemt, at selv den som vedvarende tilstaaede Forsørgelse for den heromhandlede Dels Vedkommende under forandrede Omstændigheder enten kan forhøjes eller forringes eller ganske inddrages; thi først ved disse Bestemmelser bliver Statens Understøttelse af Invaliderne i Birkeligheden en Forsørg for dem.

Her er imidlertid et Punkt, hvori Loven ikke synes at være ganske heldig i Valget af Midlerne til Gjennemførelsen af dens Princip; idet det Spillerum, den giver for Valget af Forsørgelsesbeløbet i den vedkommende Invaliditetsafdeling er saa snevert, at det i Praxis maa lægge næsten uovervindelige Hindringer iveien for i tilstrækkeligt Omfang at gennemføre de nysberørte Hensyn, som ikke blot udtryffeligt ere paabudne i Loven, men hvis fulde Virksomhed er den nødvendige Betingelse for, at Lovens Princip for Invaliddforsørgelsen overhovedet kan blive levende i dens Anvendelse.

Til nærmere Oplysning om denne formentlige Mangel ved Loven, som ogsaa i ikke ringe Grad har været følt under dens Anvendelse, skal anføres, at Forsørgelsesbeløbene efter Loven af af 9de April 1851, § 12 b, med den ved Lov af 24de Februar 1858, § 1, bevilgede Forsørgelse udgjøre for

1ste Afdeling fra 216 til 260 Rd.
2den — — 120 — 150 —
3die — indtil 105 —

I 2den Afdeling er der saaledes kun indrømmet et Spillerum af 30 Rd., og det behøver neppe i det Enkelte at begrundes, hvorfor dette Spillerum er baade relativt og absolut altfor snevert til at give Plads for de forskellige Hensyn, som efter Lovens egne Bestemmelser skulle have Indflydelse paa Forsørgelsens Størrelse. Selv om man (uagtet denne Afdeling har et langt større Omfang) alene tænker paa de Amputerede, er det klart, at selve Legemsbeskadigelsen i og for sig kan være af meget forskjellig Betydning, ikke blot efter som det er høje eller vestre Arm, Laaret eller Benet, der er amputeret, men ogsaa efter som Amputationen er foretaget med mere eller mindre heldige Følger og har haft større eller ringere Indvirkning paa Selbvedstaaelsen i det Hele; men selv imellem Invalider, der i de nævnte Henseender ere ganske ens littede, skal der efter Loven endnu gjøres Forskjel, forsaavidt enten Bestaadigelsen paa Grund af deres forskellige Erhvervsstilling har forskjellig Betydning for dem, eller deres Familieforhold og deraf følgende Trang til Understøttelse ere forskellige, foruden at i alt Fald en særlig udmærket Nidkærhed og Duellighed i Tjenesten efter Loven har Krav paa at komme i Betragtning. Disse særdeles væsentlige Bestemmelser i Loven maa nødvendigvis tabe Størstedelen af deres Betydning, naar der ikke ved Fastsættelsen af Forsørgelsens Maximum og Minimum